

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 28 czerwca 2013 r. — Maurizio Fiamingo przeciwko Rete Ferroviaria Italiana SpA

(Sprawa C-362/13)

(2013/C 260/52)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Maurizio Fiamingo

Druga strona postępowania: Rete Ferroviaria Italiana SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy do pracy na morzu mają zastosowanie klauzule porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony przyjętego przez dyrektywę 1999/70/WE⁽¹⁾, a w szczególności, czy klauzula 2 punkt 1 odnosi się również do pracowników zatrudnionych na czas określony na promach, które wykonują codzienne połączenia?
- 2) Czy porozumienie ramowe przyjęte przez dyrektywę 1999/70/WE, a w szczególności klauzula 3 punkt 1, stoi na przeszkodzie przepisom krajowym, które przewidują (art. 332 codice della navigazione) wskazywanie „czasu trwania” umowy, a nie „terminu jej wygaśnięcia” i czy ze wspomnianą dyrektywą zgodne jest przewidzenie czasu trwania umowy ze wskazaniem jej terminu końcowego, co do którego jest pewne że upłynie (po maksimum 78 dniach), lecz nie kiedy to nastąpi?
- 3) Czy porozumienie ramowe przyjęte przez dyrektywę 1999/70/WE, a w szczególności klauzula 3 punkt 1, stoi na przeszkodzie przepisom krajowym (art. 325, 326 oraz 332 codice della navigazione), które utożsamiają obiektywne powody zawarcia umowy na czas określony jedynie z tym, że przewiduje ona odbycie rejsu lub rejsów, w ten sposób zasadniczo zrównując przedmiot umowy (świadczenie) z jej kauzą (przyczyną jej zawarcia na czas określony)?
- 4) Czy porozumienie ramowe przyjęte przez dyrektywę stoi na przeszkodzie przepisom krajowym (w szczególności przepisom codice della navigazione), które wykluczają w przypadku zastosowania kolejnych umów (spełniającego znamiona nadużycia w rozumieniu klauzuli 5), aby zostały one przekształcone w stosunek pracy na czas nieokreślony (środek przewidziany przez art. 326 codice della navigazione) jedynie dla przypadku, gdy pracownik zawierający umowę o pracę na statku pełni służbę bez przerwy przez okres dłuższy niż jeden rok oraz dla przypadku, w którym pomiędzy ustaniem umowy a zawarciem kolejnej umowy minie okres nie dłuższy niż sześćdziesiąt dni)?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC); Dz.U. L 175, s. 43.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 28 czerwca 2013 r. — Leonardo Zappalà przeciwko Rete Ferroviaria Italiana SpA

(Sprawa C-363/13)

(2013/C 260/53)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Leonardo Zappalà

Druga strona postępowania: Rete Ferroviaria Italiana SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy do pracy na morzu mają zastosowanie klauzule porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony przyjętego przez dyrektywę 1999/70/WE⁽¹⁾, a w szczególności, czy klauzula 2 punkt 1 odnosi się również do pracowników zatrudnionych na czas określony na promach, które wykonują codzienne połączenia?
- 2) Czy porozumienie ramowe przyjęte przez dyrektywę 1999/70/WE, a w szczególności klauzula 3 punkt 1, stoi na przeszkodzie przepisom krajowym, które przewidują (art. 332 codice della navigazione) wskazywanie „czasu trwania” umowy, a nie „terminu jej wygaśnięcia” i czy ze wspomnianą dyrektywą zgodne jest przewidzenie czasu trwania umowy ze wskazaniem jej terminu końcowego, co do którego jest pewne że upłynie (po maksimum 78 dniach), lecz nie kiedy to nastąpi?
- 3) Czy porozumienie ramowe przyjęte przez dyrektywę 1999/70/WE, a w szczególności klauzula 3 punkt 1, stoi na przeszkodzie przepisom krajowym (art. 325, 326 oraz 332 codice della navigazione), które utożsamiają obiektywne powody zawarcia umowy na czas określony jedynie z tym, że przewiduje ona odbycie rejsu lub rejsów, w ten sposób zasadniczo zrównując przedmiot umowy (świadczenie) z jej kauzą (przyczyną jej zawarcia na czas określony)?
- 4) Czy porozumienie ramowe przyjęte przez dyrektywę stoi na przeszkodzie przepisom krajowym (w szczególności przepisom codice della navigazione), które wykluczają w przypadku zastosowania kolejnych umów (spełniającego znamiona nadużycia w rozumieniu klauzuli 5), aby zostały one przekształcone w stosunek pracy na czas nieokreślony (środek przewidziany przez art. 326 codice della navigazione) jedynie dla przypadku, gdy pracownik zawierający umowę o pracę na statku pełni służbę bez przerwy przez okres dłuższy niż jeden rok oraz dla przypadku, w którym pomiędzy ustaniem umowy a zawarciem kolejnej umowy minie okres nie dłuższy niż sześćdziesiąt dni)?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC); Dz.U. L 175, s. 43.